

Литературно ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ
ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

136 години от рождението на Александър Стамболийски

Паметници, паметни плочи, венци, цветя, чествания.. речи.
Той ги заслужава, както с политическата ,така и с държавническата си дейност.
Почти столетие след като систематизира Принципите на БЗНС (1919г.) и като Министър-председател започва да ги прилага в битието на българина, Европа потвърди величието на неговата мисъл и проникателност.
Дребни земеделци, сдружение на земеделци, кооперативно дело - те стояха в основата на борбата му за възхода на българското село. Чрез тях той плащаше репарациите, наложени на България, след поредната национална катастрофа.
Ама му отрязаха главата.

И ето сега Европейският Съюз с развитото земеделие връща неговите идеи за нов живот. По-големи субсидии за дребните стопани и техните сдружения, оряване на субсидиите за едрите, а от тази година и субсидии за „дребен фермер“.
Ирония на съдбата?
От 1-ви март- рождената дата на Ал. Стамболийски всяка година започва „очертаването“ на парцелите по СЕПП и завършва на 9-ти юни- дата на преврата срещу БЗНС.
Съвпадение или куриоз са датите? Няма значение, значение има обаче отсъствието на БЗНС в обсъждането на условията за кандидатстване.
Тази година ще е единствена за участие в ярка „дребен фермер“, а конкретните условия ги няма. Необходима е защита на „дребните“ от вмешателството на „едрите“, за да не се опорочи доброто намерение.
Тогава - какво от това, че БЗНС е във властта?
Стамболийски е казал: „Без принципи човек е като влак без релси, това е птица без крила, това е дърво без корен...“
Тогава - къде са Принципите?
Вторият: „Земеделският съюз е организация чисто земеделска“ бере душа в подгъва на военното платнище, покрило гузните лица на „Бъдеще за БЗНС“.
Защо са гузни ли? Защото зашиха в самия шев на платнището Първия принцип: „Който предпочита авторитета на личността пред тоя на съюза...“, Той Отрича и собственото си право да бъде член на тази организация.“Така изпратиха водача си в грешното министерство.
И още е казал Стамболийски: „Разклатят ли се втория и първия принцип застрашено е самото съществуване на Съюза в неговите най-дълбоки и жизнени основи.“
Знаел е човекът, че мерациите на някои могат да унищожат организацията.

Цанко Церковски

16.10.1869 г. -
02.05.1926 г.

Не се пробуждай

Не се пробуждай, спи в гърди ми,
погинала любов!...
Дух морен иска да почине
почивай ти, любов!

Какво, че други там живели,
погинала любов?
И те ще паднат отмалели,
почивай ти, любов!

Какво?... Нима очакваш нещо,
погинала любов?
Животът смее се зловещо...
Почивай ти, любов!

И бляновете забрави ги,
погинала любов!
В сърце без злоба, без вериги
почивай ти, любов!

Цанко Церковски

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН! С пожелание за здраве и незабравя на всичко написано...

- Родените през м. март:
- Иван Селамовски 1 март;
 - Милена Филипова 5 март;
 - Васил Калфов 8 март;
 - Йордан Борисов 13 март.
- Родените през м. април:
- Дора Манчева 4 април;
 - Методи Ноев 8 април;
 - Милка Пешева 12 април;
 - Вяра Дамянова 26 април.

139 години от Априлското въстание

Бунт за народна свобода

Априлското въстание от 1876 година е героичен апогей в борбите на нашия народ за освобождение от турско робство. В него проблесна най-ярко неудържимият стремеж на народа ни към национална, социална и духовна свобода.
Изградената от Васил Левски революционна мрежа на Организацията беше здравата основа, върху която се извиси народният дух и народният бунт за свобода.
Огнят, разпален от Раковски, Ботев, Каравелов и десетките техни последователи беше озарил цялата поробена българска земя. Апостолите на въстанието разшириха революционната мрежа в своите окръзи и тя обхвана цялата българска народност...
Под осветените знамена с краткото верую „Свобода или смърт“ застанаха най-смелите чада на народа ни...
По потайни пътеки пристигат народните представители и съставят първия български парламент. Сред гората, под звездното небе на Оборище Парламентът заседава четири дни с една единствена точка, с една единствена дума в дневния ред СВОБОДА! Всички са обхванати от надежда, упование, опиянение... Връщане назад няма!
Въстанието избухва 10 дни по-рано от определения ден. Подготовката не е завършена. Макар и обречен, народът въстава на бунт, за да извърши велик подвиг.
И го извърши.
Неизброими са примерите на масов и личен героизъм. Избити са десетки хиляди поборници, изпепелени са много селища...
Огромно е било желанието да извоюват свободата на народа си, до себеотрицание е стигала смелостта на всички участници във въстанието, за да се решат на бунт с кремъклийки и черешови топчета срещу все още силната, добре въоръжена феодална империя. Народът дръзна с цената на живота си да изрази своята непреклонна воля за свобода!
Народът въстана в Средногорието и Родопите, в Стара планина и Тракия, в Македония и Мизия...
Въстанието е удадено в кръв с нечовешка жестокост.
Срещу феодалния анахронизъм на Османската империя апостолите на Априлското въстание противопоставяха напредничавите идеи за независимост, демокрация, просвета и култура.
Ехото от гърмежите и писъците на жертвите отекват по цивилизования свят. С различна сила достигат до Европа и света, за да им припомнят, че най-подир трябва да бъде решен така нареченият Източен въпрос.
И само след две години той бива разрешен, макар и половинчато.
За съжаление по вина на така наречените велики сили, на лицемерната европейска дипломация българската земя и българският етнос бяха разкъсани така произволно и жестоко, че раните от това разсичане кървят и до днес.
Но Априлското въстание постигна своята цел. Неговата стойност в летописа на Родината е огромна. Отдавайки заслужена почит на героите от Априлското въстание, прекланяйки се пред героичния им подвиг, днес ние трябва да си зададем въпроса дали сме достойни техни наследници?
Дали спазваме заветите на славните си предци безкористна служба на Отечеството, борба за развитие и възход на Родината...
Особено наложително е на тези въпроси да отговорят днешните политици и управници! И дали вършат нещичко в тази посока!?

Васко Чавдаров

Пролетна идилия

Да почувстваш топлината на земята
в грубите си селски длани...
Брате, бликналата радост във душата
по полята изорани!

Ширнали се ниви, пасбища богати.
Песента на чучулига
нейни дивен полет в устрема крилати,
който висините стига!

Да почувстваш скритий ромон на житата...
Лъх от пролетна омара.
Облачето сиво, спряло в небесата,
що на вятъра се кара...

Вярвай, щастие неземно те обзема.
Ето люлякът ухае...
Сякаш листи са неписана поема,
дните волни да омае!

Иван Селановски

Изчезнала добродетел

Невежият все ще ни пита,
защо му е сложен хомота.
А враната черна отлита,
Така устремен е живота.

Забравил за шапка, чадъра,
със грубите лапи Човекът
изкарва прехрана от къра
и бърхата неспирно във пека.

Отколе роден във селото,
а спомня момите, що любил,
но... все се върти колелото,
не пита, какво си загубил.

И вайка се Той за полето,
че... пусто е! Где е народа?!
А болката спря му сърцето.
Изчезва безценна Порода.

Васил Калфов

Пролетно

Пролетно е, неродено,
зимно ми е чак,
цъфнало ми е, зелено,
но с тъга от сняг.

Искам пролет да изпее
слънцето на бис,
лястовички да се реят
в синьо-златна вис.

Знам, снегът е бял, безбрежен,
но е късен гост,
за южняка мил и нежен
вдигам весел тост.

Без снежинки, моля, моля,
само цвят до цвят,
пролет да расте на воля
в този хубав свят.

Милена Филипова

След дивия порой

Реката вчера беше буйна,
а днес е баричка тя пак...
Буча водата мътноструйна,
а днес бълбука жабуняк.

Остави камъни и пясък
и подари ни сив покой.
На гарвани се чува крясък
след дивия жесток порой.

Подскачат плахо край водата
кадънки долетели две.
И литват горе в небесата,
где жерав жерави зове.

Йордан Борисов

ЦВЕТЕН ПРАШЕЦ, ИЛИ ДИХАНИЕ НА ЛЮБОВТА

Като полъх на пролет идва дългоочакваната стихосбирка на Маргарита Нешкова „Цветен прашец“, с подзаглавие „Дихание на любовта“ /изд. ИК „Феномен“, София, 2015 г./ Любовта диша, цъфти, разпрашва се, опложда сезоните, природата, душите ни, простора „От изгрева до залеза те има./Ти си обич и Родина за Душите./ако ги има...“ Докосването ни още до този първи стих подсказва, че ще срещнем автор и поезия, наситени с дълбока духовност, човечност и честност.

Томчето излиза с художествения дизайн на Елица Илиева и Енчо Цветков, под редакцията на Кирил Назъров, като издание на Съюза на писателите земеделци в България. Без съмнение, обаче, във всяка страница, във всеки ред, се усеща присъствието на автора Маргарита Нешкова. Едно име, една личност, добре позната и уважавана в средите на сдружените земеделци и творците земеделци, която тежи както със собственото си обаяние и човешки достойнства, така и чрез дълбоката си връзка с историята на земеделското движение и земеделските борби по време на тоталитарната система.

Без да парадират и без да крие своя корен, Маги повежда читателя към своето биографично „Аз“ още с посвещенията на книгата, но и още с първите редове мисли за любовта на известни личности и народни поговорки, ни загатва и за своето житейско верую, и за своя лирически „Аз“.

Прочетох книгата на един дъх, и трябва да призная, започвайки от края, от „Приказка за моята първа любов“. Провокира ме заглавието, а чак след това се замислих за формата послеслов ли е това, откъснат лист от стар дневник, детски спомен, първа болка? Необичаен и силен финал за стихосбирка една истинска приказка за първата любов, написана в проза... но с толкова поезия, колкото понякога стиховете не могат да понесат. И продължих напред, с „Прегърни ме“ „Прегърни ме/прегърни ме така,/ че тъгата си студена да сгрееш/ самотата си в мен да отвееш/ и в дебрите на старостта/ сладостта на посееш...“ Вече знаех, че държа в ръцете си една творба, наситена с дълбоки чувства и изстрадана мъдрост.

И в прозата, и в поезията си, Маргарита Нешкова е преди всичко искрена.

Искрена в желанието си да опише и разбере любовта и страстта, опустошението и стихията на чувствата, да ги направи разбираеми и за читателя... да ги опитомим? Не. Това не е възможно. Любовта в поезията на Маги се разсипва, разпрашва и изчезва - като пясък, като прах. Остава ли следа? Живее ли?

Може да се каже, че още с композиционното оформяне на книгата авторката е дала своя отговор. Ще го приеме ли читателят? За него остава да се вгледа в четирите ѝ части, със знаковите заглавия „Опит за портрет на любовта“, „Стъпки в пясъка“, „Семки в пясъка“ и „Цветен прашец“... Да, любовта се разпилява, като стъпки в пясъка, но тя се вкоренява дори в пясъка, израства, избуява и цъфти, за да даде живот, за да даде цвят на живота и пак да се разпилее като цветен прашец!

Трудно ми е да пиша общо за тази поезия любовна, интимно-лирична и еротична, както самата авторка я нарича. Затова ще се спра само на няколко стиха, които дълбоко ме впечатлиха.

„Оглася водопаден смях гората.
Пречистен, въздухът трепти.
С пролетен копнеж водата
целува обли канари.“ /”Влюбени“/
Или:

„Пръсти преродили се мравки,
отминали всеки грозен порок,
дарете го със слънчев поток
от нежни грижи и ласки.“ /”Желание“/
Образ, метафора, анимизъм? Гората се смее с водопаден смях? Водопадът се смее и оглася гората със смеха си? Водата копнее, пробудена за любов от пролетта и целува канарата... а канарата, преродените пръсти-мравки, слънчевият поток? Няма да продължа нека всеки сам открие своя отговор. Мен ме възхити неочаквания словоред и живия образ. И поезията, която избликва от всеки ред, като неукротима, укротена река... Няма да кажа, че Маргарита Нешкова е майстор на класическите стихове, макар в стихосбирката да не липсват стихотворения, изградени като правилни четиристишия с рима и ритъм, като „Цветен прашец“, „Мимолетно“, „Изповед“ и др., но не мога да не кажа, че тя е майстор

„Не ми трябва такава любов,
от която някой ще страда.“ /”Гледна точка“/
Или:
„Не мога, когато някой плаче
аз да се смея...
Не мога като паразит да живея...“ /”Което мога и не мога“/
Нежно-лирично, пустошно-звездно и далечно от делничните истини, но не малко категорично в своята човешка честност е посланието на магичната Маги в „Не се страхувай“:

„Няма да ограбят
вселената на твоята Душа,
вселената на твоето сърце,
ни домът ти замък от илюзии...“

Такава ли е тя? Неискаща да взема, неможеща да бъде Дявол, зла, непочтена? Къде е любовта? Такава ли е любовта?

Не, любовта е стихия, ненаситна и искаща - не само оживялата в човешка кожа любов на Луната, Дъба, Поточето и Върбата /”Щом“/, но и любовта на лирическия „Аз“:

„Да ме наситиш със целувки...
Смешно е, не казвай го на мен
И след сто и след хиляда
ще изпитвам пак наслада...“ /”Изворът живее в мен“/
Този извор на жизненост, на щедрост до изнемога любов, извира от всеки стих, обвива, обвива цялото повествование, защото „Цветен прашец“ не е просто стихосбирка, а събраната поезия на любовта в живота на лирическата героиня, поетичен разказ за една житейска съдба. Любовта пулсира във всеки ред понякога тържествувача и раздаваща, понякога безнадеждна, безответна, понякога измамена, понякога измамна... любовта е дар, и пиршество на сетива и чувства, на тяло, на душа... любовта е болка и лъжа... Но любовта я има! Във всеки поетичен ред, във всеки миг от живота... Със сто лица, със хиляди целувки, със хиляди копнежи и разрушени замъци от илюзии, любовта е цветният прашец на живота, огънат, без който светът ще бъде пустиня, стихията, без която ще има само пустота.

Може би тук е мястото да продължа с още един щрих, който илюстрира и шеговито-еротичния пласт в тази богата на теми и идеи многопластова творба, а именно образа на еротичната любов:

„Полата ѝ повдигна вятър устремен
и шибна задните ѝ части...
Гърдите ѝ закръглени ошипа
със всичките си неспокойни пръсти.
Навсякъде сладострастно я опипа
и подлезе с любовници задръсти...“ /”Еротични страсти“/
Така бих могла да цитирам всеки стих от тази не много обемиста книжка /116 стр./ и за всеки от тях да кажа повече думи, отколкото съдържа самият той. Какъв е смисълът? Нима поезията трябва да се подлага на дисекция, за да се разбере? Нима тя не е просто чувство, докосване до душата, цветен прашец в бездушния ден? Да, това е поезията, това е поезията на Маги. Но... Дали само „цветен прашец“?

Не мога да отмина поемата „Несломена любов“. Безспорно, тук автобиографичното начало е доминиращо, макар то да се прокрадва и в почти всички стихотворения. Но не простият разказ за любовта, свързала житейските съдби на родителите на поетесата прави тази кратка поема толкова знакова за книгата. „Несломена любов“ е разказ за несломимата любов на цяло поколение млади хора, преживели в самота и трепетно, тревожно очакване на любимия най-горещите години на живота си. Години на раздяла - от телените огради и бетонните зидове на комунистическите лагери и затвори. Години на безнадеждност и блъскане - в стените и оградите, разделили обществото на избраници и „врагове на народа“. Години на пустота и болка по изгубените възможности, по неосъществимите мечти, по пречупените съдби не само лични, а и прострели се над живота на деца и внуци. Но и години на любов - несломена от духовно и физическо насилие, от тотално обезличаване, обезчовечаване; несломена от системата. Едно напомнящо се произведение, което прави чест на литературата, творена от писателите земеделци - това мога да кажа за стихосбирката „Цветен прашец“!

Габриела Цанева

На поетичния образ:

„Глухарчетата златни
с бели гриви,
познали всичките посоки
бяха по-интересни.
Дали са по-щастливи?“ /”Търсех любовта“/
Или:
„Две неверни очи
с цвѣта на най-плодната пръст,
с цвѣта на зениците
необяснимо обичах...“ /”Защо ги обичах?“/
Или:
„Несравнима в щедростта,
оазис в парещата пустиня,
топъл скут в студена зима,
дете от плът и хапка за пръстта...
и царица и робиня...“ /”Когато те срещна“/
Но стига!

Поетичният свят на Маги не е само образ и слово, той преди всичко е послание, и откровение и откровеност. И без да бъде нравоучителна, нейната любовно-еротична поезия ни учи на нравственост и почтеност. Дълбоко искрени и напомнящи се са нейните изповеди:

Бащин дом

Безкрайно аз се радвам,
когато се завърна
в бащиния дом
и майка си прегърна.

Сърцето ми игриво,
с радост лудо бие!
Вадичка пенлива
във двора роден пее.

Врата тихичко отварям,
пристъпвам мълчаливо
и сядам на леглото,
а вътре тишината...

Портрети от стената
поглеждат пак към мен
"Не ни забравяй, Доре,
в този светъл ден!"

Пред малкото прозорче
във клонки озарени,
гугутки сиви гукат.
И спомените мили...

О, моя родна стряха,
где птиците гнездяха.
Със сълзи те обливам
и цяла с теб се сливам!

Дора Манчева

Сън

/Варненски затвор/

На сън дочух камбанен звън,
на сън видях, че съм навън,
но щом затворих си очи
на мен верига дрънчи.

Животът е камбанен звън,
животът е като на сън,
но щом отвориш си очи,
верига виждаш да дрънчи...

Методи Ноев

Отивай си, Зимо!

Отивай си, Зимо, стига пързалки!
По бузите щипеш децата ни малки.
Вятърът брули кожухчета бели,
а ти само сипеш бели кадели.

Чакаме пролет ведра, засмяна
и минзухарко по горска поляна.
Жълти свещички подали главички
и хор от наши пролетни притчи.

Слънчо да грейне отново пак тука,
със весел ромон да пада капчука.
Посели бисери там по росата,
да скачат отново с радост децата.

Милка Пешева

Със теб живея

Със теб живея, смърт,
танцуващ ти край мене.
Косата ти - наточен лунен сърп
най-светлото и грешно ще ми вземе.

В любов и радост, в мъка и тъга,
очите ти ме следват безпристрастно.
Купувам всичко днешно от света,
почакай още малко да порасна.

Почакай роза, сладък аромат
в душата ми до болка да се впие
и да открия мъж сънуван и сърцат,
и обичта му бавно да изпия.

Вяра Дамянова

ПОЕТИЧНИ СРЕЩИ НА ЙОРДАН БОРИСОВ ВЪВ ВРАЦА

След представянето на романа „Поет на нацията“ на 26 ноември м. г. пред ученици от 11-ти кл. на СОУ „Кузма Тричков“ Враца, през февруари т.г. се състоя нова среща на председателя на СПЗБ Йордан Борисов с тези ученици. Срещата бе проведена в читалнята на читалище „Развитие“ под формата на открит урок. Й. Борисов говори за творчеството на Димчо Дебелянов и художествените средства в неговите стихове.

На младите литератори той подари свое издание „Избрани стихотворения на Димчо Дебелянов“. Същият покани гостите на 20 март в читалището, където ще представи своите стихосбирки „Попътни строфи“, „Безсмъртие“ и „Късни цветя“.

На срещата присъства врачанската певица Дора Манчева, която разказа за майката на поета Цана Илиева, която е живяла във Враца. Присъстващите научиха, че миньорите от мина „Плакалница“ са открили паметна плоча върху къщата, където е преживяла последните си дни.

С голям интерес от страна на врачанската общественост бе посрещната премиерата на новите стихосбирки на Йордан Борисов. Дълбоко възнение предизвикаха любовните стихове, както и онези, в които е описана нерадостната съдба на репресирания поет-учител, прекарал в изгнание най-хубавите години на младостта си, но запазил жив пламъка на творческото вдъхновение и вътрешния си взор към прекрасното, както в дните на каторгата, така и в дните от есента на живота!

ХРИЗАНТЕМИ

На Дора

Цъфтят във късните ни дни,
засмени бели хризантеми...
Цветя за хубави жени
със пръстени и диадеми.

За теб изплитам стихове
и славя всяка твоя песен...
Долитат и отлитат ветрове
последните във мойта есен...

Цветя последни скръбен вик.
откъснати във късен ден...
Отива си последен миг
от обич тиха озарен...

ЛЗЗ

Вълшебните струни на „ЛЮБОВТА“

Поетесата Маргарита Нешкова Маги издаде още една книга „Цветен прашец“, със строго специфична тематика: любовни, еротични и интимно-лирични стихотворения, които ни завладяват с най-красивото и неповторимо чувство бликащо непосредствено от непроницаемите дълбини на човешката душа ЛЮБОВТА!

Любовта, това омайно биле, е емоционално възпята с вълнуващи стихове. Когато разлистваме лист на книгата ѝ, четейки, недоумяваме какво поетично и патетично озарение! Какъв неимоверен размах на вдъхновение и възвишени полети на поетичната мисъл!

Тя Любовта е „засята сред човеци и сред твари“...

Тя Любовта „сломява канари“ и прави чудеса глухите да чуват и слепите да проглеждат. „Тя е доброта и надежда“ с възторжен акорд възкликва поетесата в стихотворението „Любовта“. И още, и още лирични цветя...

Ако Рембранд и Рафаело рисуват релефно с неповторими багри от бои, цветната гама на любовта, то Маргарита Нешкова обожествява лиричния образ на своя „герой4 със завладяващ стих. Тя непретенциозно въвежда читателя с ярките нюанси на художествената палитра из необятните и неразгадаеми лабиринти на вечното и неповторимото изживяване ЛЮБОВ!

Вървейки по незримата пътека на едно интимно откровение, на една изконна изповед на поетесата в четирите цикъла на книгата ѝ „Цветен прашец“, а именно8 „Любовта“, „Стъпки в пясъка“, „Семки в пясъка“ и „Цветен прашец“ цикъл, покриващ се със заглавието на книгата, ще открием безмерни възделения и жадувани полети към небесни висини! Любовта е магия! В нея има обаяние, възторг... Има разочарование и сълзи... надежди и упование!

Целият този поетичен арсенал на авторката, лирично се вплита със златната нишка на поантата в един орхидеен венец ЛЮБОВ! Книгата на Нешкова е синтез от романтичен свят светът на Любовта. Този свят е неподвластен на шаблона. В него не лъкатушат блудкавите излияния на поетичната пошлост. Тъкмо обратното от стихосбирката на Маги лъха вяра..., лъха опияняващ като виното оптимизъм, че „ЛЮБОВТА ЩЕ СПАСИ СВЕТА“!!! А, Достоевски бе определил „КРАСОТАТА“... Но и двете: Любовта и Красотата са живот! И без на искаме питае: Не е ли това пиянството не „на един народ“, а пиянството, наречено „ЛЮБОВ“?!...

Иван Селановски

БЕЗ ТЕБ

Старата лозница листи рони,
есенният вятър ги пилей
и навела тъжно своите клони,
в странен шепот тихо ги люлей.
Вятър ли си или дух невидим,
странен шепот или тъжен ек,
аз те моля, пътнито невидим,
да поседнем под лозата тук.
Нека млъкнат тъжните акорди,
нека времето за миг да спре!
Ти дойде при мен със листопада
и невидим с него отлетя.

*Живка Танчева,
„Славееви гори“,
Изд. „Пладес“, Павликени, 2015 г.*

МИЛКА ПЕШЕВА

Не мога да забравя

Колко е прекрасно да си жив,
Във зениците ти светлина да блясва.
Малко лудост, малко да си див
И сърцето ти да не мирясва...

Но времето безшумно галопира,
Догонва залеза нататък...
И няма сила да може да го спира.
Мили хора, всеки миг е кратък!

*Милка Пешева,
„Не мога да забравя“,
ИК „Феномен“, София, 2015 г.*

Невероятна изповед

Тук, във центъра на хола,
сред роднини, свои хора,
пийнал, хапнал – баш кефлия,
с дъх на вино и ракия,
с глас висок и ниско чело,
Депутатът викна смело:

„Аз съм внук на дядо Ганя!
Лъжа, крадя и се кланям;
край законите лавирам
и си хващам келепира.

Този щял да ми се смее,
онзи щял да ме презира...
Важното е, че живея
и си хващам келепира!

Имам къщи, имам вила!
Имам три автомобила!
Имам хора тук и там.
Имам всичко! Нямам срам..”

Баби, вуйчовци и лели
от героя тук събрани –
слушат, гледат възхитени:
„Кой от нас се е надявал
да изникне от рода ни
такъв гений, такъв дявол!!”

„Ха да вдигнем чаши всички!
Ха наздраве мила рѝда!
Ха да правиме парички,
докато търпи народа..”

Христо Ангелов

СЪОБЩЕНИЕ

Поклонение на остров Персин - Белене
ще се организира на 30 май 2015 г.
/събота/ от 10.30 ч. сутринта.
Нека подкрепим свещеник Паоло
Кортези за изграждане на монумент в
памет на жертвите.
За справки: тел: 0888948190 Йосиф

Ще бъдем знаме!

Откликнали на мъките народни
и с вярата в по-стли кръгозори,
преминахме през тъмни преизподни,
през карцери, каторги и затвори...

От оня Ад по чудо оцеляхме,
а днес се плюем, хулим, клеветиме...
Ще бъдем ли каквито нявга бяхме
един Съюз, с една Програма, Име?...

Приятелите „оранжеви”, „зелени”
избивани от „дясно” и от „ляво”.
Ще бъдем ли все плячка на хиими,
или ще вдигнем знаме величаво?...

10 март 1992 г.

Герчо Джамбазов, „Персинци”,
Изд. „Сеяч”, В. Търново, 1994 г.

Спомен от пролет 1990 г.

Бях на 43г. сега съм на 65 г.

Майка ми каза „43 години чакам този ден”!

В края на 1989 г. и началото 1990 г. бях в групата на покойния Иван Славов Табаков, обикаляхме селата в Пазарджишко по възстановяване на БЗНС „Никола Петков”. Една късна вечер след събранието в моето родно село поканих гостите на вечеря в къщи. Майка ми ни посрещна с голяма радост с думите, че 40 и кусур години чака този ден. Казвам всичко това не като спомен, а като отговор на многобройните писма и телефонни обаждания от членовете на законно избрания Управителен съвет на 37 мия извънреден конгрес на БЗНС.

Уважаеми съидейници,

След разтрогването на съюза през 1947 г. до възстановяването през 1990 г. са изминали 43 години. Голяма част от нашите родители и ние дочакахме този ден. Отговорът ми към Вас: на 22.07.2011 г. ние пострадахме от превратаджиите с помощта на Трайчо Костов и Марио. Те все още теглят конците. Убеден съм, че Трайчо и Марио няма да бъдат вечни. Правим всичко, което е необходимо. Вярваме в правосъдието, архитектите на преврата знаят, че са оцапани отвсякъде, здравите членове на БЗНС досега не са се поддали на техните шантажи. Аз лично, дни преди президентските избори, бях поканен на същия „пост” и „длъжност” от началника на Управителния съвет на превратаджиите, назначен от тандема „Трайчо-Марио”. Използвам страниците на нашия вестник „Литературно земеделско знаме” с призив да пазите и съхраните структурите на съюза там, където са останали.

Не се поддавайте на шантажи! Горев главите!

Правдата ще победи. Жалко, че ги няма Табаков, Камен Трифонов, Георги Андонов, Ангел Донов, Искър Шуманов, и всички, които си дадоха живота за БЗНС. Ибрикчиите няма да свършат. Вината е на всички нас, защото ние ги виждахме как съсипват съюза и не направихме нищо, за да ги спрем. Дано Господ да бъде с нас, та той да ги спре!

С. Стоянов,

организационен секретар на БЗНС

4 ГОДИНИ СЛЕД ПРЕВРАТА Български земеделски народен съюз ВЪЗКРЪСВА!

Превратаджиите ще си получат
заслуженото...

Уважаеми сдружени земеделци,

На 25.10.2011 г. се обърнахме към вас с молба за търпение и упоритост.

Днес, 25.04.2015 г. се обръщаме отново, за да ви вдъхнем кураж, че БЗНС възкръсва! Скоро съвсем скоро фалшификаторите ще бъдат разобличени. Корупционните схеми ще лъснат, съдиите излизат от контролираното положение.

Но пораженията за БЗНС ще останат трайни, дано не са като на земеделския младежки съюз.

Уважаеми съидейници, предстои ни ново възстановяване на БЗНС. За целта ПП на БЗНС свиква заседание на УС на БЗНС, което ще се проведе на 29.05.2015 г. в гр. Белене. Членовете на УС и председателите на общинските и областни дружби задължително трябва да присъстват, за което ще бъдат уведомени допълнително.

София, ПП на БЗНС

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

редактори:
Габриела Цанева
Кирил Назъров
технически сътрудник
Маргарита Нешкова
предпечат: Г. Цанева

контакти:
София, 1000,
бул. „Дондуков” №38;
gabrielle@mail.bg

интернет:
litzemedelskozname.free.bg
litzemedelskozname.blogspot.com
litzzname.blog.bg
kiril_draguch@abv.bg
litzemedelsko_zname@mail.bg

Земеделската идея в настъпление

Макар бавно и трудно, истината все пак си пробива път. Това го знаем всички, но именно с тези думи искам да започна своето обръщение към вас, скъпи приятели и съидейници от Добричко!

Когато възстановявахме Общия земеделски професионален съюз в България и се определихме като правоприемник на незаконно разтурения през 1950 г. професионален съюз, много хора ни гледаха с насмешка. Опитвах се да ни втълпят, че времето на тези организации отдавна е минало и ние сме напълно излишни. Времето, обаче, показва колко много е необходима професионалната организация за малкия и среден бизнес. Доказа го и днешната среща на малки и средни земеделски стопани в град Добрич. Благодарение на добрата организация от избрания с пълно мнозинство Координатор на ОЗПСБ за област Добрич г-н Т. Моралийски в залата присъстваха над 100 земеделски стопани, а вниманието на медиите е повече от голямо. След кратка информация за това какво представлява ОЗПСБ и споделяне на необходимостта от сдружаване за защита на правата им и за повече мобилност, почти половината от присъстващите в залата станаха членове на ОЗПСБ. Надявам се, че с членуването си в нашата организация, малките и средни земеделски стопани ще успеят да променят сегашния уродлив вид на българското земеделие. Целта ни е чрез сдружаване да се насърчи създаване на организации на производители и по този начин да се подпомогне производството на висококачествена продукция. Ние желаем да подпомогнем на своите членове да имат достъп до пазара, достъп за всички малки и средни стопанства.

Ние желаем да предоставим на своите членове достъп до пълна и навременна информация относно мерките по ПРСР. Малкия и среден бизнес е в основата на изграждането на така желаното от всички гражданско общество. Накрая искам да подчертая, че ОЗПСБ не е политическа организация, не обслужва партийни интереси, а само интересите на своите членове.

И накрая, с радост искам да спомена, че да последват примера на Добрич са решени и земеделските стопани от Разград, Шумен и други областни центрове, където все още няма изградени структури на ОЗПСБ. Дерзайте приятели и не се съмнявайте в успеха.

из обръщение на Велико Златанов,
председател на ОЗПСБ
пред сдружени земеделци и
Земеделски производители в Добрич

На 81 години ни напусна
земеделският деец и член на БЗНС
ТОДОР КОСТАДИНОВ ПЕТРОВ
/БАЙКАЛА/

/род. на 01 август 1933год.- поч. на 05
април 2015 год./

Дългогодишен член и организационен секретар на БЗНС Варна.

Възстановител на областните структури на ОЗПСБ Варна и Добрич. Учредител на няколко спортни клуба в област Варна.

Роден в град Вълчи дол, обл. Варна. Завършил спортно училище и ВИНС Варна. Започва своята кариера в гр. Добрич като специалист в селското стопанство-икономист. Дългогодишен спортист-волейболист, многократен републикански шампион. Продължава своята кариера като домакин на Пристанищен комплекс- Варна. Бил е и общински съветник от БЗНС в общ. Вълчи дол. Член на волейболната организация на ветераните във Варна.

Поклон пред паметта му!

От областното ръководство
на БЗНС-Варна